

Arrest

nr. 220 055 van 19 april 2019
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat A. ROGGHE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 28 december 2009 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 29 december 2009 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 17 november 2009 in Hongarije (Eurodac).

1.2. Op 21 januari 2010 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20,1 jaar was met een standaarddeviatie van 1,5 jaar.

1.3. Op 16 maart 2010 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.4. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 17 november 2010 opnieuw België is binnengekomen, diende op 18 november 2010 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 30 april 2010 in Hongarije en op 7 juni 2010 in Oostenrijk (Eurodac).

1.5. Op 2 februari 2011 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.6. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 juli 2012 opnieuw België is binnengekomen, diende op 16 juli 2012 een derde verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 14 april 2011 in Hongarije (Eurodac). Verzoeker gaf geen gevolg aan de oproeping om zich aan te bieden op 24 juli 2012, zodat hij werd geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.7. Verzoeker diende op 29 januari 2016 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker gaf geen gevolg aan de oproeping om zich aan te bieden op 26 februari 2016, zodat hij werd geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.8. Op 5 augustus 2016 diende verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in, dat op 7 oktober 2016 in overweging werd genomen door de commissaris-generaal ("*beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag)*").

1.9. Op 12 februari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 12 februari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 05/08/2016
Overdracht CGVS: 16/08/2016*

Op 23 januari 2018 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 08u50 tot 11u52. Op uw uitdrukkelijk verzoek verliet dit gehoor in het Engels. Uw advocaat ROGGHE Anne-Sophie was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Wardaqa (district Injil, provincie Herat).

Toen u nog op de schoolbanken zat, volgde u Engels en computerlessen in privéonderwijs. Een vriend van u richtte het 'Naderian Educational Center' op, gelegen in het district Guzara (eveneens provincie Herat). Hier begon u Engels en computerlessen te onderwijzen. Nadat u uw middelbare studies afrondde, in 1387 (=2008/2009), ging u hier voltijds aan de slag. U werd eveneens verantwoordelijk voor het onthaal van studenten aan de receptie.

Zo'n zes à zeven maanden nadat u daar was begonnen benaderde uw oom, die werkzaam is bij de Taliban, uw moeder. Hij zei haar dat u moest stoppen met uw activiteiten omdat Engels de taal van de ongelovigen was. Uw moeder lichtte u in doch besloot u verder te werken.

Een vriend van u die als tolk werkzaam was voor de Amerikanen, hielp u aan fondsen voor het 'Naderian Educational Center'. Dit nieuws verspreidde zich snel waardoor ook de Taliban hiervan op de hoogte kwamen. U werd op een dag, enkele maanden nadat uw moeder werd benaderd door uw oom, aangesproken door twee mannen op een motorfiets. Ze zeiden dat u diende te stoppen met uw activiteiten. U trachtte hen, tevergeefs, te laten inzien dat uw activiteiten niet tegen hen waren gericht.

U werd op een dag benaderd door een student van u. Hij overhandigde u een dreigbrief van de Taliban, die hij dezelfde dag had ontvangen. Hierin stond dat u heidens werk verrichtte. U was niet goed van de brief en ging minder vaak werken.

Zo'n twee weken nadat u de dreigbrief had ontvangen zag u opnieuw dezelfde twee mannen die u reeds benaderden. U zette het op een lopen, waarop ze u achtervolgden en op u schoten. U werd geraakt in uw been en viel neer. U verbleef vier dagen in het ziekenhuis.

Uw oom betaalde uw behandelende dokter smeergeld, zodat u vroeger uit het ziekenhuis kon vertrekken. Uw oom was namelijk bang dat de Afghaanse veiligheidsdiensten u zouden komen ondervragen en verdenken van samenwerking met de Taliban. Uw oom nam u mee naar zijn huis, waar u nog ongeveer een maand verbleef vooraleer Afghanistan te verlaten. Hij regelde, samen met uw oom in België, uw reis naar België.

Aan het begin van het jaar 1388 (=21 maart 2009) verliet u Afghanistan. U kwam op 28 december 2009 aan in België en vroeg de volgende dag asiel aan. In Hongarije werden op 17 november 2009 uw vingerafdrukken genomen, waardoor u werd teruggeleid naar Hongarije in het kader van de Dublin-procedure. Ook op 30 april 2010 werden in Hongarije uw vingerafdrukken genomen. Op 7 juni 2010 werden in Oostenrijk uw vingerafdrukken genomen. Op 18 november 2010 vroeg u een tweede keer asiel aan in België. U werd een tweede keer teruggeleid naar Hongarije, waar uw vingerafdrukken werden genomen op 12 april 2011. U werd een aantal maanden opgesloten in een Hongaarse opvangcentrum, maar verklaart er geen asiel te hebben aangevraagd. Nadat u werd vrijgelaten ging u in Oekraïne wonen. Na hier zes maanden te hebben gewoond keerde u terug naar België. U verliet België sindsdien niet meer.

Op 16 juli 2012 diende u in België een derde asielaanvraag in. Op 13 september 2012 werd uw aanvraag als onontvankelijk beschouwd omdat u afstand deed van uw asielaanvraag. U verklaart dat u nooit een uitnodiging kreeg voor uw interview. U was daarnaast bang dat de Belgische autoriteiten u weer naar Hongarije zouden sturen.

Op 29 januari 2016 diende u een vierde asielaanvraag in. U had vernomen dat de Belgische autoriteiten waren gestopt met het terugsturen van asielzoekers naar Hongarije. U was ziek op de dag van uw afspraak bij de DVZ en kwam niet opdagen, waardoor de DVZ op 18 mei 2016 uw asielaanvraag onontvankelijk verklaarde.

Op 5 augustus 2016 diende u een vijfde asielaanvraag in. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u uw oom vreest die nog steeds bij de Taliban is aangesloten. Bovendien is hij te weten gekomen dat u meedeed aan een protestactie in België samen met andere sans-papiers en dat u foto's postte op uw facebookaccount van u in een kerk. Hij dacht dat u zich bekeerde, waarop hij in 2013 uw moeder benaderde en haar sloeg. Verder ontving u het nieuws dat uw moeder, samen met twee van uw broers en een zus van u, enkele maanden geleden Afghanistan verlieten omdat Daesh aan het oprukken was in Afghanistan. Ze trokken in bij uw vader in Teheran, die er al woont sinds 2003. Uw vader was toen het land ontvlucht omwille van problemen met ene I.K., een machtig man uit Herat. Uw vader had ten tijde van het Talianregime met zijn neef een commandant van I.K. vermoord. In 2003 werd de neef van uw vader vermoord, waarna uw vader besloot het land te ontvluchten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een aantal documenten in verband met uw werk en uw opleidingen, documenten in verband met uw opsluiting in Hongarije, kopieën van facebookprofielen van enkele voormalige collega's, enkele foto's van u in het ziekenhuis, een document in verband met uw ziekenhuisverblijf, de dreigbrief van de Taliban en een document in verband met een incident in Herat. Op 8 februari 2018 heeft uw advocaat nog wat foto's doorgestuurd. U bent er op te zien, in en buiten een kerk, alsook tijdens een manifestatie.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 21 januari 2010 stelde dat u ouder dan 18 jaar was, waarbij 20,1 jaar met een standaarddeviatie van anderhalf jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst op 29 december 2009, bleek na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed en heden ten dage blijft vasthouden aan uw ongeloofwaardig geachte geboortedatum (CGVS, p.2), ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten.

Zo dient ten eerste worden gewezen op de vaststelling dat u niet bepaald haast aan de dag legde om te vluchten. Zo verklaart u dat uw oom, die bij de Taliban zou zijn aangesloten, uw moeder benaderde met de eis dat u zou stoppen met uw werk (CGVS, p.10). U verklaart dat dit zo'n twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan was (CGVS, p.13). Bevreemdend genoeg verklaart u verder dat u in uw huis, waar uw oom aldus naartoe zou zijn gekomen, bleef wonen tot één maand voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.17). Gezien de Taliban zou geweten hebben waar u woonde, verbaast het dat u hier bleef wonen. Ook na een rechtstreekse bedreiging van twee mannen op een motorfiets en na ontvangst van een dreigbrief, zou u uw land nog niet zijn ontvlucht. Zelfs nadat u zou zijn neergeschoten, zou u nog een maand in het land zijn gebleven (CGVS, p.11). Men kan verwachten dat iemand in dergelijke situatie zijn huis en land sneller verlaat. Dat u dit niet deed, relativereert uw ingeroepen vrees voor vervolging in ernstige mate.

Wat betreft uw oom die bij de Taliban werkzaam zou zijn, dient te worden gewezen op uw gebrekkige kennis omtrent diens persoon en zijn activiteiten. U verklaart dat hij ergens in het district Guzara actief was, maar kan niet aangeven in welk gebied in het district (CGVS, p.18). U zou nochtans het district kennen, gezien u verklaart er enkele keren naartoe te zijn gegaan (CGVS, p.19). Gevraagd naar zijn functie, geeft u het vage antwoord dat hij vecht (CGVS, p.18). Of hij het bevel heeft over iemand of wie het bevel zou hebben over hem, weet u niet (CGVS, p.19). Hoewel hij volgens u al heel zijn leven bij de Taliban is aangesloten, weet u verder geen incident of aanval te benoemen waarbij hij betrokken zou zijn geweest (CGVS, p.19). Dit alles doet vermoeden dat u in werkelijkheid geen oom heeft die bij de Taliban is aangesloten.

Enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor bij de DVZ dat u door twee mannen werd beschoten maar dat u niet werd geraakt. U verklaarde dat u wel ten val kwam toen zij u beschoten. U verklaarde verder dat u enkele maanden moest thuisblijven met uw linkerarm in het verband (vragenlijst DVZ, 10.08.2016, vraag 15). Tijdens uw gehoor op het CGVS daarentegen, verklaart u dat ze u beschoten en raakten in uw been (CGVS, p.10 & 11). De kogel bleef volgens u niet in uw been zitten waardoor men in het ziekenhuis enkel de wonde moest dichtnaaien (CGVS, p.12 & 21). Dat u het kort zou moeten gehouden hebben bij de DVZ, zoals u argumenteert, verklaart nog niet waarom u tegenstrijdige verklaringen aflegt. Bovendien verklaart u bij het CGVS dat u na uw ziekenhuisverblijf bij uw oom onderdook en een maand later Afghanistan verliet (CGVS, p.11). U verklaarde bij de DVZ nochtans dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis enkele maanden moest thuis blijven (vragenlijst DVZ, 10.08.2016, vraag 15). Het hele gegeven op zich verbaast, als zouden ze u geraakt hebben, dat u daarbij ten val zou zijn gekomen maar dat ze dan toch besloten u niet te vermoorden. Het verbaast ook dat u foto's neerlegt van uw verblijf in het ziekenhuis maar dat werkelijk niets te merken is van een wonde aan het been (zie administratief dossier). Uw verklaring dat dergelijke foto's wel bestaan maar niet werden opgestuurd, is daarbij weinig serieus (CGVS, p.21).

Verder is er de vaststelling dat in de documenten van het ziekenhuis uw medische problemen worden beschreven, maar dat geen enkele melding wordt gemaakt van een schotwonde. Men kan verwachten dat dit wel zou worden geattesteerd, indien dit werkelijk zou zijn gebeurd. De dreigbrief dient uw asielaanvraag kracht bij te zetten maar doet het tegenovergestelde. Vooreerst is er de opmerkelijke vaststelling dat u verklaart dat u de dreigbrief meenam uit Afghanistan (CGVS, p.22), maar deze niet eerder wist voor te leggen bij de Belgische asielinstanties. Dat u de dreigbrief kwijt was maar de avond voor uw gehoor bij het CGVS terugvond, is te toevallig om waar te zijn (CGVS, p.22). De data vermeld op deze dreigbrief stroken bovendien niet met uw verklaringen. U verklaart dat u Afghanistan verliet aan het begin van het jaar 1388, volgens de Afghaanse kalender (CGVS, p.9). U verklaart dat u twee weken na de dreigbrief werd beschoten en een maand na deze beschieting het land verliet (CGVS, p.23). De dreigbrief werd echter uitgereikt op de eerste van de twaalfde maand van 1429, volgens de Arabische kalender. Dit komt overeen met de 10de van de negende maand van 1387, volgens de Afghaanse kalender. Dit betreft aldus drie maanden en geen maand en twee weken. Dergelijke vaststellingen ondermijnen definitief de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen problemen met de Taliban.

U verklaart ook een vrees te hebben voor de autoriteiten omdat die u zouden kunnen verdenken van samenwerking met de Taliban (CGVS, p.16 & 17). Gezien het feit dat hierboven reeds werd aangetoond dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen met de Taliban, houdt deze verklaring geen steek. U verklaart dat uw oom smeergeld betaalde aan de dokter om u uit het ziekenhuis te krijgen zodat de Afghaanse autoriteiten u niet konden komen oppakken (CGVS, p.12). Naast de vaststelling dat u verklaart toch nog vier dagen in het ziekenhuis gelegen te hebben, ziet het CGVS niet in waarom de overheid iemand zou verdenken van samenwerking met de Taliban, in de wetenschap dat deze persoon door de Taliban beschoten werd.

Aan deze weinig logische verklaring kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden. U legt bovendien geen enkel document neer dat kan aantonen dat de Afghaanse autoriteiten naar u op zoek zouden zijn.

De problemen die uw vader zou hebben gehad met ene I.K., komen ook niet bijster geloofwaardig over. Vooreerst is er de vaststelling dat u van deze problemen geen melding maakte tijdens uw gehoor bij de DVZ. Sterker nog, u verklaarde tijdens uw eerste aanvraag in 2009 dat uw vader zich in Herat bevond (terugnameverzoek 23 februari 2010, vraag 8). Nu verklaart u daarentegen dat hij in 2003 Afghanistan zou hebben ontvlucht voor deze I.K. (CGVS, p.4 & 20). Dat uw vader volgens u bovendien soms terugkeert naar Herat, zij het stiekem, strookt niet bepaald met de vrees die hij er volgens u zou hebben (CGVS, p.4). Daarnaast verklaart uzelf in al die jaren geen enkel probleem te hebben gehad met I.K., waarmee u bevestigt dat u helemaal niets te vrezen heeft van deze man (CGVS, p.20).

Verder verklaart u dat u problemen zou ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan omdat foto's van u terug te vinden zijn waarop u te zien bent in een kerk. U liep ook mee in een mars voor mensen zonder papieren (CGVS, p.16). Ook hieruit blijkt geen vrees bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Gevraagd waarom dit problemen zou opleveren, stelt u dat uw oom die bij de Taliban zit hiervan op de hoogte is en u als bekeerling beschouwt (CGVS, p.15). U verklaart dat hij uw moeder benaderde en enkele klappen uitdeelde (CGVS, p.15). Zoals hierboven werd aangetoond kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u een oom bij de Taliban heeft. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). De islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is, aangezien u uitdrukkelijk aangeeft nog steeds een moslim te zijn (CGVS, p.16). Er is geen geval bekend waarin de islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een element waardoor u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde vrees niet geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen,

luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan, en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Opstandelingen zijn voornamelijk actief in welbepaalde districten. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld in de rurale districten neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het gros van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen. Niettegenstaande bepaalde districten duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Herat regionaal erg verschillend zijn. Zo dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in uw district Injil relatief stabiel is. De provincie Herat scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Injil betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Injil in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Injil aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Injil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara strookt niet met de uitslag van het leeftijdsonderzoek, waardoor kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk. De documenten gerelateerd aan uw werk en uw opleidingen dienen uw beroep als leerkracht aan te tonen, een element dat in deze beslissing niet wordt betwist. Dat collega's mogelijks ook Afghanistan verlieten, zoals de kopieën van facebookprofielen lijkt aan te tonen, zegt niets over uw eigen beweerde problemen. De foto's van uw verblijf in het ziekenhuis en het document dat aangeeft dat u gehospitaliseerd werd, zeggen niets over de reden voor uw ziekenhuisopname. Zoals in deze beslissing werd aangegeven, lijken deze documenten uw asielrelaas verder te ontkrachten.

Dat u in Hongarije zou zijn opgesloten, zoals het document hieromtrent aantoont, staat evenmin ter discussie. Dat u door uw opsluiting ginds nu aan geheugenverlies zou lijden, zoals u en uw advocaat verklaren, weet u evenwel op geen enkele manier te staven. Deze blote bewering kan dan ook geen verklaring bieden voor uw vage en tegenstrijdige verklaringen. De foto's die in België genomen werden, bevestigen dat u tot een groep van actievoerders behoorde. Dat uw deelname aan dit soort acties ook zou betekenen dat men u in Afghanistan van geloofsafval verdenkt, wordt hiermee niet aangetoond.

Wat betreft de dreigbrief van de Taliban, dient te worden opgemerkt dat dergelijk document uw relaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze brief bijzonder relatief en volstaat deze op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Tot slot legt u een artikel neer in verband met een incident dat plaatsvond in Herat. Zoals hierboven werd aangegeven, blijft het aantal incidenten in het district Injil echter beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht."

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus, licht verzoeker toe als volgt:

"CGVS verwijt Verzoeker dat hij zich onterecht als minderjarige voordeed.

Volgens het CGVS ondermijnt zijn verklaring over zijn leeftijd zijn algemene geloofwaardigheid.

Verzoeker heeft zijn taskara voorgelegd. Zijn leeftijd wordt op zijn taskara gebaseerd.

Afghanen hebben vaak geen begrip van hun juiste leeftijd. Het gaat om een benadering op basis van verklaringen van de ouders. De taskara wordt op die verklaringen gebaseerd.

Er is dus geen sprake van valse verklaringen omtrent zijn geboortedatum en zijn leeftijd.

Verder beweert het CGVS dat het geen geloof kan hechten aan de door Verzoeker aangehaalde feiten.

Volgens CGVS is Verzoeker het land niet vroeg genoeg ontvlucht. Iemand in dergelijke situatie zou zijn huis en zijn land sneller verlaten.

Het was onmogelijk om het land sneller te verlaten.

Talibans schoten op Verzoeker. Hij werd geraakt op zijn been en viel neer. Hij verbleef 4 dagen in het ziekenhuis. Dan werd hij thuis genezen. Het was dus onmogelijk vroeger Afghanistan te ontvluchten.

Het CGVS twijfelt aan zijn schotwonde want er geen melding wordt gemaakt van een schotwonde in de documenten van het ziekenhuis.

Verzoeker legt een medisch getuigschrift van dr DELBAR dd. 12.03.2018 (stuk 2). Dr DELBAR verklaart :

« Je soussigné Dr. DELBAR certifie que Monsieur S.Z. présente des stigmates de blessure de balle au niveau du tiers inférieur de la jambe versant interne gauche survenue en 2009 en Afghanistan. »

Er zijn dus wel littekens van een schotwonde.

Wat betreft de data vermeld op de dreigbrief is er inderdaad een verschil van 1 maand en twee weken met zijn verklaringen.

Feiten hadden plaats in 2009 hetzij 9 jaar geleden.

Bovendien werd Verzoeker voor 6 maanden in een gesloten centrum in Hongarijë opgesloten. Hij heeft stukken i.v.m die moeilijke periode voorgelegd. Hij werd mishandeld en heeft geheugenproblemen sindsdien. (Stuk 3)

Verzoeker geeft toe dat de termijn 3 maanden is en niet 1,5 maand.”

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, meent verzoeker dat er in de provincie Herat en in Afghanistan in het algemeen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie blijkt immers een algemene onveiligheid. Verzoeker verwijst hierbij naar een rapporten van Amnesty International en SIGAR over de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een medisch attest van Dr. Delbar van 12 maart 2018 (stuk 2);
- het artikel *“Crise des migrants – Des migrants victimes de “traitements dégradants” en Hongrie, selon des ONG”* van Belga News van 23 maart 2016 en het artikel *“Réfugiés en Hongrie: L’UE va-t-elle enfin se décider à intervenir?”* van Amnesty International (stuk 3);
- het rapport *“Afghanistan 2016/2017”* van Amnesty International, het artikel *“Afghanistan: un rapport accablant sur l’utilisation de l’aide”* van RFI van 31 juli 2017 en een artikel *“Afghanistan: 2016, année la plus meurtrière pour les populations civiles depuis 2009”* (stuk 4).

2.1.3. In een aanvullende nota van 11 februari 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR’s *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport *“Afghanistan Security Situation Update”* van mei 2018;
- EASO-rapport *“Country Guidance Afghanistan”* van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Verzoeker dient aan te tonen dat in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst, Afghanistan. Zulks houdt in dat de vrees actueel moet zijn. De Raad moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het ogenblik van dit oordeel. Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de ‘gegronde vrees voor vervolging’. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico op vervolging in zijn land van herkomst. De vrees moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig is maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat aldus op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees dient steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband zijn vrees *in concreto* aannemelijk te maken. De bewijslast berust daarbij in beginsel bij verzoeker zelf.

De Raad stelt vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen Afghanistan in 2009 ontvluchtte omwille van aanhoudende problemen met de taliban omwille van zijn werkzaamheden als leraar Engels bij een educatiecentrum in Guzara, Herat en dat hij sinds 2009 in onder meer Hongarije en België verbleven heeft en er verzoeken om internationale bescherming indiende.

Daargelaten de vraag of enig geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen vervolgingsfeiten, die dateren van 2008 tot 2009, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ingevolge hiervan bij een terugkeer naar Afghanistan, actueel nog zou worden gezocht en vervolgd. Noch zijn verklaringen, noch de informatie in het administratief dossier bevatten immers concrete elementen die erop wijzen dat hij actueel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd in Afghanistan.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker geen concrete en objectieve elementen heeft aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat hij ten gevolge van de feiten die zich in 2009 zouden hebben plaatsgevonden in zijn land van herkomst op heden nog enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Verzoeker haalde immers, noch bij aanvang van de procedure, noch tijdens het persoonlijk onderhoud, concrete of recente aan deze asielmotieven verbonden incidenten aan die plaatsvonden na zijn vertrek uit Afghanistan, zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij thans nog steeds gevisieerd zou worden door de taliban omwille van zijn werk als leraar Engels in 2009. Verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar zijn vrees bij een terugkeer naar Afghanistan, verwees immers louter naar de problemen die hij zou hebben met zijn oom, die lid is van de taliban, omwille van het feit dat verzoeker in België kerken bezocht en aan protestmarsen deelnam (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 14-15). Hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker nog steeds problemen zou hebben met zijn oom omwille van zijn werkzaamheden als leraar Engels in 2009, temeer daar verzoeker verklaarde dat hij zijn oom niet meer gezien heeft sinds hij aan zijn werk bij het educatiecentrum begon (*Ibid.*, p. 18). Het voorgaande geldt temeer nu de bestreden beslissing terecht opmerkte dat verzoekers kennis over het lidmaatschap van zijn oom bij de taliban lacunair is, gelet op verzoekers gebrekkige kennis over (i) de plaatsen waar deze actief is, (ii) diens rol bij de taliban en (iii) incidenten waarbij zijn oom betrokken is (*Ibid.*, p. 18-19). Dergelijke vaststellingen ondergraven verzoekers verklaringen dat zijn oom lid is van de taliban en dat hij actueel vervolging dient te vrezen door zijn oom omwille van zijn activiteiten als leraar Engels in 2009.

Verzoeker bracht evenmin enig bewijs bij, noch maakte melding van enige concrete problemen waaruit zou kunnen blijken dat hij actueel zou vervolgd worden door de Afghaanse autoriteiten omwille van zijn samenwerking met de taliban (*Ibid.*, p. 12). De bestreden beslissing oordeelde hierover immers terecht dat het niet aannemelijk is dat de Afghaanse autoriteiten verzoeker zouden verdenken van samenwerking met de taliban, gezien verzoeker verklaarde dat hij door de taliban werd neergeschoten. Zelfs indien hieraan enig geloof kan worden gehecht, toont verzoeker niet aan dat de Afghaanse autoriteiten hem thans nog steeds zouden viseren omwille van de feiten die plaatsvonden in 2009.

Verder dient nog opgemerkt te worden dat verzoeker niet aantoont dat louter verzoekers profiel als leraar Engels zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan opnieuw te werk gesteld zou worden als leraar Engels. De Raad merkt op dat verzoeker verklaarde dat de oprichter van het Naderian Educational Center en verschillende leerkrachten Afghanistan hebben ontvlucht en als vluchtelingen in andere landen verblijven (*Ibid.*, p. 17), maar brengt geen bewijs bij dienaangaande.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft door zijn oom die lid is van de taliban omwille van het feit dat verzoeker in België kerken bezocht en deelnam aan protestmarsen, wijst de Raad vooreerst op voorgaande vaststellingen aangaande het lidmaatschap van verzoekers oom bij de taliban. De bestreden beslissing oordeelde hierover terecht dat: *“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). De islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is, aangezien u uitdrukkelijk aangeeft nog steeds een moslim te zijn (CGVS, p.16). Er is geen geval bekend waarin de islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een element waardoor u in aanmerking komt voor internationale bescherming.”* Verzoeker betwist deze pertinente en draagkrachtige motivering in de bestreden beslissing, die steun vindt in het administratief dossier, niet, zodat deze, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal wordt overgenomen door de Raad. De Raad ziet verder niet in waarom verzoeker vervolgd zou worden omwille van zijn deelname aan protestmarsen van illegale verzoekers om internationale bescherming in België. De door verzoeker neergelegde documenten die zijn bezoek aan kerken in België en zijn deelname aan manifestaties kunnen staven, doen geen afbreuk aan deze pertinente en terechte vaststellingen waaruit genoegzaam blijkt dat hieruit geen vrees voor vervolging kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij een vrees voor vervolging heeft omwille van de problemen die zijn vader heeft met commandant I.K., merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker hiervan geen melding maakte bij aanvang van de procedure. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is om zo spoedig mogelijk alle elementen nodig voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Bovendien stelt de Raad vast dat, zelfs indien geloof kan worden gehecht aan de problemen van zijn vader, verzoeker verklaarde dat hij zelf nooit enige persoonlijke problemen met I.K. gekend heeft na de vlucht van zijn vader uit Afghanistan in 2003, hoewel hij zelf tot 2009 in Herat, Afghanistan verbleef (*Ibid.*, p. 20). Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij een persoonlijke, gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van de problemen van zijn vader met I.K.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Verzoekers identiteitsdocumenten hebben louter betrekking op persoonsgegevens en veranderen aldus niets aan bovenstaande analyse. In zoverre de door verzoeker neergelegde badge en het certificaat van het Naderian Educational Center, de facebookprofielen van zijn collega's, de foto's van hem en zijn oom in het ziekenhuis, de ziekenhuisdocumenten uit Afghanistan, het medisch attest van Dr. Delbar van 12 maart 2018 en de dreigbrief van de taliban verzoekers tewerkstelling als leraar Engels en zijn problemen met de taliban in 2009 kunnen staven, doen deze documenten geen afbreuk aan bovenstaande pertinente vaststellingen waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker niet aantoonde dat hij thans actueel dreigt te worden geïdoleerd of vervolgd in Afghanistan omwille van zijn werkzaamheden en de problemen in 2009.

De door verzoeker neergelegde documenten die betrekking hebben op zijn opsluiting in Hongarije en de levensomstandigheden voor migranten aldaar, zijn niet relevant bij de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Afghanistan. De Raad gaat in deze enkel na of verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers bewering dat hij geheugenproblemen heeft omwille van zijn verblijf in Hongarije betreft een loutere bewering.

De door verzoeker toegevoegde landeninformatie over een incident in Herat kan niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoeker niet aantoonde dat dit incident verband houdt met zijn persoonlijke problemen in Afghanistan.

De argumentatie in het verzoekschrift inzake verzoekers leeftijd en de geloofwaardigheid van zijn problemen in 2009 heeft betrekking op overtollige motieven in de bestreden beslissing en kunnen de vaststelling dat verzoeker thans niet beschikt over een actuele vrees voor vervolging, niet in een ander daglicht plaatsen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts maakt verzoeker met zijn algemeen, vaag en ongestaafd betoog niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Wardaqa, in het district Injil in de provincie Herat, met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "*Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, doch de Raad stelt vast, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu werd in de bestreden beslissing omstandig en pertinent gemotiveerd waarom verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in het district Injil in de provincie Herat moet worden beoordeeld. Verzoeker betwist deze motivering niet in zijn verzoekschrift.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan, en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Opstandelingen zijn voornamelijk actief in welbepaalde districten. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld in de rurale districten neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het gros van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen. Niettegenstaande bepaalde districten duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Herat regionaal erg verschillend zijn. Zo dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in uw district Injil relatief stabiel is. De provincie Herat scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Injil betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Injil in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Injil aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Injil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad merkt op dat de informatie ter kennis gebracht door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De door verzoeker toegevoegde informatie is immers dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als degene waarop voormelde analyse inzake de veiligheidssituatie in Herat is gesteund.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtredenen en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Injil in de provincie Herat, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP